

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. N.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2011, č. j. KUJI 54954/2011, sp. zn. OOSČ 841/2011 OOSC/41/AS/2, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 57 A 87/2011 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 57 A 87/2011 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 17. 6. 2011, č. j. KUJI 54954/2011, sp. zn. OOSČ 841/2011 OOSC/41/AS/2, pro vady řízení. Uvedeným rozhodnutím stěžovatele byl žalobce na základě ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), shledán vinným ze spáchání dvou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se těchto přestupků měl dopustit dne 1. 7. 2010 ve 14:15 hod. na ulici France Kafky v Třešti, neboť jako řidič motorového vozidla Renault Kangoo za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem a neměl rozsvíceno stanovené osvětlení.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého stěžovatelem bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy, ze dne 10. 1. 2011, č. j. MMJ/OD/10538/2010 – 135291/2011/MMJ, uznán vinným za výše popsané přestupky a byla mu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal včas proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně trpí vadami z důvodu údajné rezignace správního orgánu na doplnění dokazování svědeckými výpověďmi navrženými žalobcem. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2011, č. j. KUJI 54954/2011, sp. zn. OOSČ 841/2011 OOSC/41/AS/2, stěžovatel rozhodl tak, že podané odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

III. Řízení před krajským soudem

Žalobce podal proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 17. 6. 2011 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce správnímu orgánu vytýkal, že své závěry opřel pouze a jedině o výsledky dvou policistů a odmítl vyslechnout všechny tři žalobcem navržené svědky pro nadbytečnost. Dle jeho názoru byl tímto postupem žalobce zkrácen na svých právech, což mělo za následek vydání nezákonného a nepřezkoumatelného správního rozhodnutí.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že zatím nebylo najisto postaveno, zda se žalobce uvedených dvou přestupků, které jsou popsány v rozhodnutí správních orgánů, dopustil. Krajský soud především spatřoval rozpor mezi svědeckými výpověďmi policistů D. a P. Svědek D. totiž popsal skutkové okolnosti mimo jiné tak, že na vzdálenost asi 12 – 15 metrů viděl, jak se žalobce ve vozidle poutá a jak rozsvěcí stanovené osvětlení. Naproti tomu svědek P. uvedl, že tyto skutečnosti pozoroval ze vzdálenosti asi 20 – 25 metrů. Krajský soud měl pochybnosti o tom, zda na vzdálenost na krajnici 20 – 25 metrů mohli policisté vidět, jak se řidič ve vozidle připoutává, a považoval tak svědecké výpovědi za vzájemně nekonzistentní. Na základě rozporu ve vzdálenostech tvrzených policisty D. a P. neměl krajský soud postaveno najisto, zda se žalobce přestupkového jednání skutečně dopustil, a proto je třeba, aby se k věci vyjádřili i svědkové navržené žalobcem a také třetí policista T., který se přestupkového jednání účastnil. Z těchto důvodů považoval krajský soud dokazování za neúplné.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti krajský soud vyhověl žalobnímu návrhu žalobce, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tuto kasační stížnost následně stěžovatel na výzvu soudu ve lhůtě doplnil.

Stěžovatel především krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil právní otázku rozsahu dokazování, které bylo nutné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zásadně se stěžovatel neztotožňuje s názorem krajského soudu ohledně nekonzistentnosti svědeckých výpovědí svědků D. a P., kteří při svědecké výpovědi oba uvedli rozdílné vzdálenosti, na jaké viděli žalobce se ve vozidle poutat a rozsvěcet stanovené osvětlení. K tomu stěžovatel uvádí, že se jedná

pokračování

pouze o odhad vzdálenosti mezi hlídkou policie a příjezdějícím vozidlem, a proto se výpovědi logicky nemusí v tomto směru zcela přesně shodovat, přičemž tato skutečnost nikterak neovlivňuje důvěryhodnost důkazů provedených svědeckými výpověďmi obou policistů. Na podporu svých tvrzení stěžovatel uvedl rozhodnutí zdejšího soudu týkající se dané problematiky. Z těchto důvodů tedy provedení dalšího důkazu svědeckou výpovědí policisty T. považoval stěžovatel za nadbytečné. Stejně tak byly dle názoru stěžovatele nadbytečné i výpovědi ostatních žalobcem navržených svědků, neboť tito nebyli přítomni přestupkovému jednání žalobce a nemohli tak dosvědčit, zda se přestupkového jednání skutečně dopustil či nikoli. Stěžovatel dále doplnil, že správní orgán prvního stupně odmítnutí provedení důkazů výsledkem žalobcem navržených svědků řádně odůvodnil a stejně tak se touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval i stěžovatel.

S ohledem na výše uvedené nepovažuje stěžovatel žalobou napadené rozhodnutí za stížené vadami předchozího řízení a domnívá se, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné právní posouzení otázky soudem. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k přezkumu rozhodnutí krajského soudu z důvodů uvedených v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., přičemž nad rámec kasačních námitek stěžovatele shledal, že řízení o žalobě bylo stíženo vadou mající vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu.

Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.* Citované ustanovení s. ř. s. vyjadřuje jednu ze zásadních zásad správního soudnictví, tj. dispoziční zásadu. Je pouze na žalobci, aby sám v zákonné lhůtě předestřel krajskému soudu důvody a rozsah svých žalobních námitek, na jejichž základě se dovolává přezkumu správního rozhodnutí. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví přezkoumá napadené rozhodnutí správního orgánu ex offo z výše uvedených hledisek, která mají zajistit odstranění či nápravu zcela zásadních vad správního aktu (např. nicotnost či nepřezkoumatelnost), jeho věcnou správnost přezkoumává pouze v rozsahu vymezeném žalobcem. Soud je proto vázán rozsahem a důvody žaloby, a pouze v jejich rámci přezkoumává správní rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, část IV., dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Žalobní námítky proti rozhodnutí stěžovatele směřovaly k faktu, že při dokazování nebyli jako svědci vyslechnuti policista T. a tři další svědci, kteří dle žaloby mohli přispět k dostatečnému a věrohodnému zjištění skutkového stavu. Konkrétně výpovědi třetího policisty T. měl být odstraněn rozpor mezi výpovědi zbývajících dvou policistů a žalobce ohledně jeho případného přiznání k

přestupkovým jednáním při kontrole a dalším sdělením, které policisté zaznamenali v oznámení přestupku ze dne 1. 7. 2010. Návrh výsledku dalších tří svědků, tj. spolujezdce, který měl z vozidla před jeho zastavením policisty vystoupit, a dvou chodců, kteří měli být přítomni při zastavení vozidla žalobce policisty, byl dle názoru žalobce správním orgánem odmítnut bez náležitého odůvodnění. Správní orgán se nezabýval tím, zda mohli jednotliví svědci být schopni zaznamenat svými smysly konkrétní skutkový stav, příp. zda nebylo dalších osob, které byly schopny podat další pro toto jednání zásadní informace. Výše uvedeným měl stěžovatel porušit zásadu volného hodnocení důkazů a založit stav nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.

Krajský soud se v řízení obsahově vymezeném výše uvedenými žalobními body soustředil na otázku, zda policisté vypovídající jako svědci mohli věrohodně zaznamenat zrakem skutečnost, že se žalobce v příjíždějícím vozidle připoutává za jízdy či nikoliv. K takto formulované otázce krajský soud konstatoval rozpor ve svědeckých výpovědích policistů, neboť svědek D. uvedl, že jednání žalobce v příjíždějícím vozidle pozoroval ze vzdálenosti 12 – 15 metrů, zatímco svědek P. tuto vzdálenost odhadl 20 – 25 metrů. Krajský soud dospěl k závěru, že pokud by policisté stáli na komunikaci vedle sebe, nemohli by v tomto směru uvádět tak rozdílné vzdálenosti v momentě, kdy pozorovali rozsvícení světel a připoutání se řidiče. Svědecké výpovědi obou policistů z tohoto důvodu označil za nekonzistentní. Dle krajského soudu z uvedeného vyplývá, že není nájisto postaveno, zda se přestupkového jednání, které je žalobci vytýkáno, skutečně dopustil.

Krajský soud však dle Nejvyššího správního soudu v rozporu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal správní rozhodnutí stěžovatele zcela mimo rámec žalobních námitek. Žalobce v žalobě uvedl obecně, že správní orgán odmítnutím svědeckých výpovědí porušil zásadu volného hodnocení důkazů, nezabýval se všemi skutečnostmi, čímž porušil povinnost vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a vytvořil faktický stav nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Obecné výtky tohoto obsahu zopakoval v žalobě několikrát v různých modalitách. Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji konstantní judikaturu, dle které musí být obecné výtky nezákonnosti spojeny s konkrétními skutečnostmi, na základě kterých by bylo možno přezkoumat postup správního orgánu adresně a účinně (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce porušení výše uvedených povinností správního orgánu spatřoval v odmítnutí jím navržených svědeckých výpovědí třech osob, které měly být přítomny při kontrole jeho vozidla, a dále v neporovnání výpovědí dvou vyslechnutých policistů s výpovědí jejich třetího kolegy. Jak je již výše uvedeno, výpovědi třetího policisty se žalobce domáhal zpochybnění tvrzení svědků D. a P., dle kterého žalobce připustil, že jel bez osvětlení a připoutání, avšak snažil se o mírnější kvalifikaci tohoto jednání s ohledem na nepříznivý stav jeho bodového hodnocení řidiče. Žalobce dále neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru mohou potvrdit jím navržené tři svědci, pouze obecně zpochybnil dostatečnost odůvodnění závěru správního orgánu, že svědci nemohou zhodnotit jeho jednání předcházející zastavení jeho vozidla hlídkou policie.

Žádná z uvedených námitek se tedy vůbec netýkala vzájemného rozporu svědeckých výpovědí policistů ohledně vzdálenosti, ze které pozorovali jednání žalobce předcházející kontrole, natož zcela konkrétního zpochybnění schopnosti policistů spolehlivě vidět, zda si žalobce teprve při probíhající jízdě zapíná bezpečnostní pás.

Krajský soud svým postupem ve věci vybočil z mezí soudního přezkumu správních rozhodnutí a nad rámec žalobních námitek se zabýval konzistencí výpovědí obou vyslechnutých policistů, a to ačkoliv námitka proti vzájemné soudržnosti svědeckých výpovědí obou vyslechnutých policistů nebyla žalobcem nikdy v průběhu soudního řízení vznesena, a to ani v průběhu řízení

pokračování

správního. Na základě této úvahy pak krajský soud dovodil, že je třeba doplnit dokazování provedené správním orgánem.

Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud tím, že přezkoumal rozhodnutí stěžovatele nad rámec žalobních námitek a rozšířil tak nepřipustně žalobní argumentaci, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tato vada spočívá mimo porušení § 75 odst. 2 s. ř. s. také v porušení zásady rovnosti procesních stran zakotvené v ustanovení § 36 odst. 1, věť první, s. ř. s. a v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v důsledku tedy i porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

Dle čl. 81 a 82 Ústavy ČR vykonávají soudnictví pouze nezávislé a nestranné soudy. Tyto v průběhu celého soudního řízení dbají na to, aby některého z účastníků nezvýhodňovaly a aby při nalézání práva postupovaly zákonným postupem. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 6. 1994, sp. zn. III. ÚS 26/94). Za zákonný postup je třeba považovat také respektování zásady rovnosti procesních stran soudem. Porušil-li soud zásadu rovného postavení účastníků řízení a jednoho z účastníků řízení nezákonným způsobem zvýhodnil, pak zatížil své rozhodnutí vadou, jež může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

VI. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. překročil meze přezkumu správního rozhodnutí, porušil právo účastníků řízení na spravedlivý proces a zásadu rovného postavení stran, a zatížil tak napadený rozsudek vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Proto jej podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto dalším řízení krajský soud vypořádá žalobní námitky skutečně vymezené žalobcem, a to pouze ty, které mírou konkrétnosti odpovídají definici žalobního bodu vymezené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud též o nákladech řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu